

Bodóczy István

Művészet és nevelés

Túl a katartikus hatáson, amelyet egyes kiemelkedő műalkotásoknak tulajdonítunk, a huszadik század eleje óta egyre gyakrabban kerül fókuszba a művészet, mint ami a személyiség illetve a társadalom formálásának fontos eszköze. A művészet és a pedagógia irányából tapasztalható egy bizonyos kölcsönös közelítés. A művészet mint fontos szervező erő és nevelési eszköz megjelenik az alternatív, kísérleti iskolák programjaiban, majd Josef Beuys a művészeti gyakorlatot már mint az egész társadalmat alakító tevékenység képzelel el. A szociálisan érzékeny művészek kezdeményezései nyomán kezdenek szaporodni azok a művészi kifejező formák (politizáló művészet, public art, interaktív alkotások) amelyek a művészet társadalmi hatását próbálják hatékonyabbá tenni azáltal, hogy a nézőket is bevonják az alkotásba. A művész az iskolában gyakorlatát most a kreatív emberek bevonása az iskolai problémák megoldásába kezdi felváltani (Creative Partnership – Németh Szilvia), és a tanórákon kívüli tanulás formájaként megjelent a múzeumpedagógia, illetve a szociális művészeti iskola (L. Ritók Nóra), amely a tanulók művészeti nevelése mellett tevékenységét a családokra is kiterjeszti, hogy életminőségüket javítsa.

Ugyancsak a pedagógia irányából történő közelítés jegyében egyre erőteljesebbé válik a művészeti technikák alkalmazása a fejlesztő pedagógiában illetve a gyógyításban (művészetterápia), és a művészeti nevelés területén egyre több tanár értelmezi tanári munkáját művészeti tevékenységként.

A művészet és nevelés problémaköre számos irányból megközelíthető, a részletes, konkrét program a jelölttel történő egyeztetés nyomán alakulhat ki.